

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Diuitis & pauperis fabella è S. Bernardino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

glexeretur. Recole pauper quod Prover. 17. c. scriptum est. Melior est buccella sicca cum gaudio, quam domus plena victimis cum iurgio. Et 15. cap. iterum Salomon ait: Melius est parum cum timore Dei, quam thesauri magni & insatiabiles.

Hæc sanctus ille pro solatio depauperatorum, aut pauperum. Quibus subiungit exemplum parallelum ei, quod paulo supra, è Luciano attuli. Est autem istud. Contiguus in ædibus habitabant duo, æquè peculio ac domicilio discrepantes, viri. Vnus in magnifico palatio, tamquam draco Hesperidum pomis, ita facis & cistis & thesauris suis incubabat. Alter in vili casâ rudes lanas excolebat. Dixisses Midam & Irum in viciniam conuenisse. Diues, vt fieri plerumque solet, totas noctes insomnes traducebat: nam in molli lecto durus illi somnus erat. Saturitas enim & venter nimio cibo saburratus, identidem sudantem dormire vix vquam aut conuiere sinebat. Accessit cura & sollicitudo pecuniarum, quæ eum miris modis torquebat. Cùm interea vigilans vicinum pauperem audiret, iuxta igniculum suum, in multam noctem, æquè hilariter cantantem & lætè ludentem, ac strenuè laborantem, ac penso absoluto, repentè altum silentem, suaviterque quiescentem, donec manè ab vxore denuò excitaretur. Quàm primum enim dormitum se recepit, in somnum solutus obticuit. Nullæ querelæ, nulli gemitus, suspiria nulla, soli ronchi audiebantur. Inuidit hanc quietem pauperi diues. Vt ergo eum sollicitudinum ac miseriarum suarum socium haberet, aliquando in tempesta nocte, clam surrexit, ostiumque vicini, quod non erat multa diligentia clausum, furtim reseravit; atque marsupium nummis aureis turgidum, ponè ianuam è clauo suspendit, eoque relicto domum rediuit. Pauper prima die è lectulo exiliens, cùm ad fores aperiendas accessisset, crumenam reperit auro prægan-tem; nescius quis ea nocte Nicolaus in domum suam venisset. Quid tunc illo homine lætius beatiusque esse potuisset? Primum ergo habuit, vt laborem desineret, existimans indignum esse eo, sine necessitate sudare, quem Fortunæ riuus inaurasset. Deinde, nullum ampliùs pedem domo extulit, metuens ne se absente aliquis domi thesaurum reperiret. Mox etiam animo angebatur, quòd nesciret, vndenam in suas ædes aurum esset illatum: ma-

V.

Ee. ximè

ximè verò, quia insidias metuebat. Itaque ne quis fur irrepensè
 furripere crumenam posset, eam infra lecti sui stramen abstrusam
 sibi ipse subiecit. Enimverò, ne surgere cogeretur, agrotare se
 finxit, elumbemque factum simulauit. Noctes igitur diesque vi-
 tello suo incubauit, quasi pullum exclusurus. Nesciebat vxor,
 ignorabat familia, quid misero accidisset. Et tristabantur ipsi quo-
 que, quòd in homine alioqui tam læto insolitam viderent mesti-
 tudinem. Ille autem totus erat in quærenda latebra, vbi tutò pe-
 cunia abscondi posset. Hæc illum cura coquebat, ista torquebat
 complusculos dies cogitatio. Interea in singula inquirebat vici-
 nus diues, qui etiam experiebatur, noctu nullos amplius audiri
 cantus, more consueto, neque inter laborem subitos iocantium.
 risus tolli; denique perspicuè cernebat, omnes veteres Gratias læ-
 titiasque è vicini sui domo emigrasse. Quamobrem, quasi agro-
 tum visitaturus, ad domum illius accessit. Obuiam prodijt vxor,
 accurrunt pueri, & alius hoc, alius illud narrat. Ille verò, nihil
 omnium est, inquit, quæ narratis; alia morbi caussa est. Ego no-
 ui incantationem, quare adsum, vt eum subitò curem. Dixit, & ad
 decumbentem introiuit, iussisque ceteris exesse, secretò illi in au-
 rem hæc verba insusurravit: *Redde mihi pecuniam meam, quam de
 tali accepisti loco, alioquin faciam te suspendi.* His auditis illico exi-
 iijt è lecto miser, cogitans periculosè agrotare eum, cui morbus à
 lumbis ad collum ascendit: non voluit ergo medicum experiri,
 qui laqueum offerret, pro medicina. Mox itaque meliùs habere
 coepit, postquam aurum reuomuit, quo grauabatur. Redijt quàm
 primùm amor laborandi; recuperata est animi serenitas; & nocte
 proxima denuò coepit cantare, ac, sicut priùs solitus erat, cum
 pueris suis, ioculariter multa faciendo cachinnos mouere, de tristi
 diuite rursus hilaris pauper factus.

VI.

His narratis, in hunc modum alloquitur inopes Bernardi-
 nus: *Vide ignorans pauper, quantam lætitiã habere potes, si patienter
 & iucundè tuleris paupertatem. Nesciunt pauperes, quot, & quantis
 anxietatibus & angustiis pleni sunt diuites huius mundi. Et licet, quan-
 doq, aliqui mundanis diuitiis, deliciis, & magnificentiis ad libitum
 fruere, tamen breue est, quod delectat: æternum, quod cruciat. E-
 contra de paupere patiente, illi enim breue est, quod cruciat, æter-*

NUM